

Jens Høgsberg Kristensen statsautoriseret revisor

Folketinget Skatteudvalg
Christiansborg
1240 København K.

Ref 5903C_jhk_fo
Dato 2006-01-17

B 42 Forslag til folketingsbeslutning om mere rimelige muligheder for at få tilbagebetalt ulovligt opkrævede skatter og afgifter.

Det er et meget prisværdigt initiativ Dansk Folkeparti her har taget.

Tillad mig at gøre forslagsstillerne og folketingsudvalget opmærksom på, at der mangler en fjerde pind i opregningen af nødvendige initiativer, nemlig vedrørende den fase, der ligger forud for det, der giver anledning til genoptagelsescirkulærerne. Dette kunne formuleres nogenlunde således:

- Der foretages ændringer i retsplejeloven, skatteforvaltningsloven og skatteministeriets instruks til kammeradvokaten, med henblik på at opnå, at skattesager, der føres ved domstolene i højere grad kan oplyses gennem vidneførsel af embedsmænd, edition eller aktindsigt i det offentlige dokumenter samt ved forelæggelse for De Europæiske Fællesskabers Domstol, og at kammeradvokatens mulighed for at forlange yderligere dokumentation, end den myndighederne allerede har forlangt under sagens administrative behandling, begrænses.

Om baggrunden herfor kan udvalget blandt andet læse i advokat Bodil V. Christiansens oversigtsartikel i Tidsskrift for skatter og afgifter 2005.354 om dokumentation af administrativ praksis for domstolene.

Det tilkommer ikke mig, at fremsende andres artikler til folketingsudvalget, så når jeg nævner den skyldes det, at jeg var involveret i den sag, som er omtalt i artiklen under afsnittet "3.2. Praksis i form af et mønster af konkrete afgørelser". I denne sag lykkedes det først at få tilbagevist, objektivt forkerte, af kammeradvokaten fremlagte skriftlige erklæringer, indhentet hos Told- og skattestyrelsen, efter at vidneafhøring af flere fremtrædende enten nuværende eller tidligere embedsmænd, bl.a. fra centraladministrationen, med kendskab til administrationen af praksis på dette område, godtgjorde, at erklæringerne ikke var dækkende, for nu at bruge et lidt mildere udtryk.

I de skattesager, som er ført ved domstolene, og som jeg i min beskedne praksis kender til, er skatteyderne i landsretten blevet stillet over for monstrøse dokumentationskrav med hensyn til faktum fra kammerad-

vokatens side. Man må her huske, at en skattesag, inden den kommer for domstolene har været igennem mindst 2, somme tider 3, administrative behandlinger ved ligningsmyndigheden, skatteankenævnet og landsskatteretten. Her indebærer de almindelige forvaltningsregler, at det påhviler myndighederne, at søge sagerne ordentlig oplyst inden der træffes afgørelse. Det bør derfor ikke være muligt for kammeradvokaten, som har ubegrænsede ressourcer til sin rådighed, gennem omfattende provokationer under en efterfølgende retssag, at starte helt forfra for at reparere på eventuelt dårligt administrativt arbejde i tidligere led i skatteprocessen. At det, der fremlægges af staten i retten, så tillige skal være sandfærdigt og fuldstændigt, er det desværre ikke unødvendigt at nævne.

En hel del af de genoptagelsescirkulærer, der har givet anledning til beslutningsforslaget, har baggrund i domme fra De Europæiske Fællesskabers Domstol, dels i traktatkrænkelsessager mod Danmark, som Danmark har tabt, dels som følge af danske domstoles forelæggelse af spørgsmål for Domstolen. Her forekommer det - igen baseret på, hvad jeg har set min begrænsede praksis - at staten stort set konsekvent modsætter sig forelæggelse af EU-retlige tvivls spørgsmål for Domstolen. Selv om forslagsstillernes følelser for EU ikke er de varmeste må det dog være tilladt, i den gode sags tjeneste, at påpege, at der også heri ligger en væsentlig kilde til retssikkerhed for borgerne. Det er naturligvis fortsat de danske dommerne, der træffer afgørelse om, hvorvidt tvivls spørgsmål bør forelægges De Europæiske Fællesskabers Domstol, men når staten med stor konsekvens modsætter sig forelæggelse, kan der næppe undgå at opstå en retstilstand, som er parallel med den, der gælder for belysning af administrativ praksis under domstolsbehandling, jævnfør den indledningsvis nævnte artikel, som varmt kan anbefales, og som utvivlsomt findes i skatteministeriets bibliotek.

Konkret kunne man måske foreslå, at spørgsmålet om forelæggelse for De Europæiske Fællesskabers Domstol i dansk skatteforvaltningsret blev indplaceret nogenlunde på linie med syn og skøn, hvor der allerede under landsskatterettens behandling kan iværksættes isoleret bevisoptagelse gennem et retligt udmeldt syn og skøn. En meget tilsvarende procedure kunne etableres for afgørelse af, om præjudicielle spørgsmål allerede under landsskatterettens behandling, bør forelægges De Europæiske Fællesskabers Domstol.

Afslutningsvis kunne man tillige påpege, at når der udsendes genoptagelsescirkulærer med udgangspunkt i skatteforvaltningslovens § 27 stk 1 nr 7, er de i cirkulærerne anførte tidsfrister for anmeldelse af krav måske rimelige nok, i hvert fald til at leve med, for folk, der rutinemæssigt læser genoptagelsescirkulærer. Men hvorfor skal der overhovedet være andre frister en de normale frister for forældelse af fordringer mod det offentlige (og hvorfor skal krav i øvrigt kun kunne rejses fra og med det indkomstår, der er påbegyndt, men endnu ikke udløbet 5 år

forud for underkendelsen af praksis, skatteyderen har jo været uvidende om sit krav også for tiden forud herfor)?.

Det egentlige problem i denne sammenhæng er skatteforvaltningslovens § 26 stk 2, ifølge hvilken genoptagelsesansøgning skal fremsættes af den skattepligtige senest 6 måneder efter, at [denne]....."er kommet til kundskab om det forhold, der begrundet fravigelsen af fristerne i § 26". Rent bortset fra, at dette kan medføre polemik og retsikkerhed om, hvornår den skattepligtige er kommet til kundskab om et givet forhold, forekommer det ikke rimeligt, at et krav, der i øvrigt ikke forældes efter den 5-årige forældelse efter lov nr. 274 af 22. december 1908 om forældelse af visse fordringer, måske på grund af simpel uopmærksomhed, alligevel forældes efter 6 måneder.

Det skulle glæde mig, såfremt udvalget ville tage dette med i overvejelserne.

Herved kunne man, sammen med udmøntningen af forslaget øvrige indhold måske, ud over at få sagerne begrænset i omfang, få taget et lille skridt i retning af, at det ikke kun er skatteydere med en helt særlig psyke, der fører skattesager ved domstolene.

Med venlig hilsen

Jens Høgsberg Kristensen